

Kristfokus

post 57-74

Search

74

Posted on [June 25, 2018](#)

Nästa gång vi sågs var en solig augustikväll och hon berättade genast att hon delvis lämnat sina uppdrag i församlingen, att hon läste Bibeln på ett annat sätt och att hennes relation till Jesus blivit en närvaro av Honom snarare än någon hon förhöll sig till.

-- Så glad jag blir av din förändring. Visst är det mer verkligt? Inte själskänslor eller viljeanstränging utan istället verklighet. Du flyttar tillbaka från dina reaktioner, dina känslor, till det verkliga kärlekscentrumet. Hon som är ansluten till Herren är en ande.

-- En vers som går ihop med detta, som jag tycker är underbar, är just nu min favorit i Bibeln. Det är Galaterna 2:20, där Paulus säger: "Jag är korsfäst med Kristus. Det är den gamla Paulus ut.

-- Ja och då säger han: "... ändå lever jag." Det är, tror jag, den nya Paulus i Kristus: en levande, tänkande, villigt, känsla, kämpande mänskligt. En riktig person.

-- Inte en halv sökande och irrande troende som jag var förut.

-- Nu kan du säga: "Ändå inte jag, men Kristus lever i mig." Paulus kunde mycket väl ha sagt "Ändå är jag mig själv och Kristus lever i mig" - om Kristus befann sig nära honom eller nära honom. Men du förstår, han ersatte sig själv med Kristus.

-- Det är poängen.

-- Han sade: "Jag lever ändå, ursäkta mig, det verkliga jaget är inte alls jag, det är Kristus." Med andra ord är ditt andra jag Kristus. Det är inte du, det är Kristus. Det är två själv som är förenade i en person; och det andra jaget är Kristus.

-- Det är därför det är odelbart. Därför är det löjligt att se sig omkring och försöka hitta Jesus som jag gjorde i min församling i flera år.

-- Det är som att söka sig själv. Du försöker inte hitta dig själv eller hur? Var du än är, är du ju där, eller hur? Och vad du nu än känner inför detta faktum, kan du inte fly dig själv.

-- Och mitt andra jag är Jesus; jag kan inte fly honom heller! Han följer mig vart jag går, inget att göra åt ! Men det är hans affär!

-- Guds nåd har bundit Jesus Kristus till oss. Är inte det fantastiskt? Du kan inte fly honom. Vart du går, går han. Han är ditt andra jag; Han är inte du. Han är Sig själv. Du innehåller honom som ett kärll för hans levande vatten. Han motiverar dig. Och du lär dig vanorna i detta sätt att vara.

-- Jag trodde förr att det eviga livet kommer sedan. Men det är Jesus som är det eviga livet. Han är den som lever det. Jag är hans sätt att uttrycka sig själv. Motivationen är Jesus. Det är det eviga livet som vi, som känner honom, redan har börjat ! Detta hade jag inte anat förrän vi började tala om det !

-- Förstår. Många undrar förstås hur vi kan ha djärvheten att vara fria, glada, bekanta, naturliga - inte överdrivet vördnadsfulla - men vanliga, normala människor.

73

Posted on [June 22, 2018](#)

-- Jesus är viktig i mitt liv så klart. Men seriöst: kan jag säga att jag är precis som Jesus Kristus?"

-- Jo det kan du. Jesus säger: "Stå upp, låt oss alltså gå." Det förefaller mig som att de, när de flyttade från matbordet i det övre rummet i riktning mot Getsemane, ville ge en annan illustration för att ansluta dem till det som han hade sagt om sig själv och Fadern. De passerade genom en vingård. "Se," sade han då, "jag har varit min Faders gren. Han har varit min vinstock, hans saft har flödat genom mig, och jag har just burit frukt. "Nu," sade han, "är jag er vinstock och ni är mina grenar. Vi måste ha samma förening som jag har haft med Fadern, och förutom mig kan ni inte göra någonting."

-- Jag behöver läsa denna text i Johannes igen, känner

jag...

-- Ja den är central. Några år senare, som en förbigående anmärkning mitt i ett annat ämne, gjorde Paulus ett underbart uttalande i 1 Korintierbrevet 6:17 som avslöjar den här föreningens natur: "Den som är ansluten till Herren är en ande".

-- En ande för oss alla.

-- Det är det verkliga jaget och grunden för vår levande förening: en ande, inte två andar. Samma sak som Jesus sade om sig själv och Fadern ("jag och min fader är en") säger Paulus om oss.

-- Tror många är förvirrade här bland oss kristna...

-- En hel del av våra förvirringar i livet börjar eftersom vi inte har skiljt på själ och ande. Bibeln analyserar den mänskliga personligheten i tre delar (för allt är en treenighet). Den talar om "hela din ande och själ och kropp" i 1 Tess 5:23. Titta på ordningen: inte kropp, själ och ande - det är vår mänskliga ordning. Guds ordning är ande först: "Jag ber Gud att hela din ande och själ och kropp bevaras oskyldig." För att uttrycka det kort är anden sätet för jaget; själen är sätet för känslor och förnuft.

-- Detta är som en biblisk psykologi !

-- Anden är jaget. Gud är ande och han är det Första Jaget. Vi är andar, till vilka han är Fadern (Hebreerbrevet 12:9). Han är Skapare av kropp och själ, men Andens Fader. Ned i detta centrum - anden - är där du känner och älskar. Kunskap och kärlek-sinn och hjärta-är det verkliga jaget, den verkliga personen. Det är där du lever oåterkalleligt det eviga livet.

-- Anden...

-- Ja, Paulus, i 1 Korinthierbrevet 2:11, sade: "Vem utom

anden i människan vet vad som finns i människan? Ingen utom Guds ande vet heller vad som finns i Gud. (12) Och vi har inte fått världens ande utan Anden som kommer från Gud, för att vi skall veta vilka gåvor Gud har gett oss. (13) Därför talar vi heller inte om dessa ting med ord som mänsklig vishet har lärt oss utan med ord som Anden har lärt oss – vi tolkar andliga ting med Andens hjälp" Kännaren inom oss är vår ande.

-- Alltså tron blir den tro som känner Jesus?

-- Just så. Till exempel känner vi kristna Jesus Kristus. Hur känner du Jesus Kristus? Jag kan inte berätta för dig. På något sätt har du kommit förbi nivån att bara veta om den här personen som heter Jesus Kristus och som man talar om i kyrkor och i böcker om religion. Han är nu riktig för dig, tron har blivit levande faktum.

-- Tron blir levande !

-- På samma sätt känner en person musiken, känner konsten, blir en kännare av vetenskapen. Jag förstår det, säger du då när jag talar om anden i Gud. Jag är hemma med det. Kännaren vet bara! Detta handlar inte om att ge skäl eller bevisa något, eller hur? Det är något intuitivt inuti dig, och det är din ande. Det är inte orsakat. Något orsakat kan diskuteras. Det här är odiskutabelt, helt, komplett.

-- Men själen då? Den som är så världslig, kulturellt formad?

-- Din själ är mer extern. Det är hur du uttrycker din ande. Och det är den kulturella formningen. Ditt intellektuella sinne (din kunskap) uttrycker sig med skäl, anledningar, slutsatser, premisser. Men skälen kan variera. De kan påverkas av alla sorters saker.

-- Och var är hjärtat i allt detta?

-- Ditt hjärta uttrycker sig genom känslor, affekter, reaktioner. Det är där du känner emotionellt. Men känslor kan variera - helt bortsett från hjärtan. Vi säger, "Jag känner mig inte så här", eller "Jag känner mig andligt kall, eller andligt död eller andligt torr", och de är alla illusioner av själen. Även de mer religiöst betonade: andligt mörker, andlig natt, andlig död. De är alla illusioner.

-- Oj oj....min församling är full av sådant, det är vad som diskuteras och bedöms hela tiden....illusioner alltså.

-- Varken skäl, premisser, slutsatser eller känslor och affekter är vårt verkliga liv, som ligger djupt inne i oss.

-- Där Jesus bor i mig !

-- Ja där vi älskar med Jesu kärlek. Det är vad bibeln kallar hjärtat. Det är inte känslorna, det är inte självkärlekens falska själ, kallad misstanken, som är i oss från födseln. Där är istället "sanningens ande", som ersätter den falska anden i oss genom förlossning och återfödelse.

-- Så vi måste skilja mellan själ och ande?

-- Jo, vi måste lära oss att skilja mellan själ och ande (Hebreerbrevet 4:12). Vi måste vägra i vår ande, att domineras av emotionernas reaktioner eller intellektets skäl och orsakstänkade, alltså våra själar. När vi har lärt oss att urskilja och disciplinera själens reaktioner, så kan vi genom våra resonemang och våra känslor kanalisera Kristus och störs inte av världens reaktivitet och reflexverkan som kommer rännande efter oss.

-- Men hur kan jag göra det här? I min dagliga församling, bland mina kristna vänner som faktiskt inte skiljer mellan själ och ande?

-- Du kan göra detta för att "Den som är ansluten till Herren är en ande". Bibeln avslöjar att Gud, som är ande,

är en osynlig person. Han uttrycker alltid sig själv som dig. Han uttrycker den typ av person han är genom sin son, så Guds själ är Jesus Kristus.

72.

Posted on **June 22, 2018**

Mötte en kristen flicka på parkeringen till Hemköp. Hon delade ut små blad om Gud och hennes församling. Jag hälsade på henne och tog ett blad, men frågade henne:

-- Du vet att Gud är ande?

Hon nickade.

-- Och att Jesus är ande just nu och just här?

Hon nickade igen men mer tveksamt.

-- Och att du själv är ande, ditt verkliga jag är ren ande?

Nu tittade hon bara intresserat på mig, lite leende.

-- Du är i världen, fortsatte jag, men du är ande, liksom Gud och Jesus som är Gud.

-- Jag är inte så säker, svarade hon, men jag vill göra något för Jesus och den här missionen är vad jag försöker göra. Vi har gudstjänst ikväll klockan sju.

-- Fint. Men om du vet att du är ande och kan vara i Jesus här och nu gör du verkligen Hans vilja. Förbliv i mig, sa han, så förblir Han i dig. Inte på något abstrakt sätt utan att du verkligen vet det.

-- Jag vet att Jesus är här...Flickan tvekade lite.

-- Ja och Han är i dig, för ni är samma ande. Gud är ande och du är det.

-- Vad jag vet är att Jesus tvättat bort alla mina synder med sitt blod.

-- Ja det har han. Men det har redan skett. Nu är Han här som ren ande och du är det också. Han söker dig och mig för att vara i samma ande. Gud har gjort mycket för oss men syftet är vår samvaro nu, vår förening här och nu. Förstår du?

-- Inte riktigt. Kan vi gå någonstans och prata om det här. Vem är du?

-- Jag är bara en gammal pensionerad lärare. Men vi kan gå upp till kyrkan, den är öppen nu och säkert inga där.

Vi gick upp till kyrkan som låg på en höjd med utsikt över den lilla havsstaden. Längst fram i kyrkan satte vi oss och hon sa:

-- Jag kan känna Jesu närvaro ibland, men oftast är jag fokuserad på arbetet i missionen som vi har. Det är mycket att göra.

-- Men det är världen, inte att vara i Honom. Gud själv är ande, Jesus är ande nu och vill att du är i Honom, för Han är i dig fast du inte är helt medveten om det. Det är bara att vända sig till Honom hela tiden. Då märker du att du själv är ande i Guds ande. Vilket är underbar frid, underbar förlösning, frihet. Och det är inte världen eller församlingen längre. Inget fel på församlingsarbete. Men Jesus är så mycket större än så. Han är ande. Hans mål med dig är att du är ande i Hans ande så att Han kan vara dig helt och fullt.

-- Helt fantastiskt. Jag förstår inte. Min pastor betonar alltid att vi ska vara kristna i världen.

-- Håll dig till Bibeln, även om du jobbar i församlingen. Alltifrån Abraham handlar det om att vara i Herrens ande. Och Paulus betonar att det inte är vårt världsliga liv utan Jesu liv i oss, så att Han lever oss i vår ande. Att Jesus blir ett med oss, så som Han vill. Det är hans verkliga vilja för oss, den verkliga församlingen, den verkliga kyrkan.

Flickan tittade storögt omkring sig i den tråkiga tysta stadskyrkan.

-- Inte den här kyrkan i alla fall, sa hon med ett litet leende.

-- Nej nej, ingen speciell kyrka. Det är bara byggnader och organisationer. Men även om du arbetar inom en särskild kyrka är det Jesus första bud som gäller, att vara med och i Honom som ande i ande. Sedan kan du sprida denna insikt var du än befinner dig, du behöver inte ens ord för det. Bara befinna dig i Hans ande genom att vara förenad med Honom. Du är ande, liksom Gud är ande.

-- Vad undervisade du i för ämne? frågade hon efter lite tystnad.

-- Religion och filosofi. Men nästan ingen var mottaglig för evangeliet som vi nu pratar om. Gud verkar välja de sina. Jag gjorde många försök må du tro.

-- Det är jättesvårt att missionera.

-- Fast det är inte vad Jesus vill. Han vill sköta mission genom att vara ett med dig så att du är en Jesusmänniska inifrån och ut. Då sköter han missionen snarare än du eller församlingen du jobbar för. Då följer missionen med oss var än vi befinner oss.

-- Det låter för bra. Ska det inte vara jobbigt?

-- Prova själv får du se ! Var bara ande i Jesus. Du märker när du börjar känna dig hemma i detta att det är vila, glädje, frid, frihet. Alla de goda saker som ingen når i världen. Läs Bibeln och var i Jesu ande. Världen är alltid jobbig, alltid frestare, alltid Satans förslag och entusiasm. Men Herren omfamnar dig bara, välkomnar dig och visar vem du egentligen är.

Jag ställde mig upp i kyrkogången.

-- Jag måste hem och gå ut med hundarna. Vill du ha min mail ifall du vill prata mer om Jesus?

Hon tog min mail och vi skildes med en kram och hon försvann bort mot parkeringen utanför Hemköp.

Några dagar senare träffades vi i kyrkan igen.

-- Jag har problem. Min pastor, ja alla i ledningen, hävdar att vi ingenstans kommer om inte sätter aktiviteterna i centrum.

-- Förstår så väl. Men Jesus är kyrkans huvud. Och han är ande i just dig. Vare sig du är aktiv eller inte. Han är din vila och din frihet och glädje, vare sig du sitter i fängelse, ligger svårt sjuk eller rör dig fritt i din församling och ditt jobb.

-- Men hur har det blivit så här, att det du säger inte alls verkar vara på agendan.

-- Vi har stoppat in Kristus i en speciell byggnad eller den speciella församlingssalen och för speciella aktiviteter därinne, speciell liturgi eller ordning, speciell musik, speciella beteenden, speciella "outreach"-projekt av alla de slag, eller hur? Vi behöver ta bort allt det där speciella, stoppa händerna i jeansfickorna och gå ut på stan bland folk, vara med de vi känner eller ta en skogspromenad med hundarna. Jesus är ande. Du är endast ande, och Han har intagit dig så att det bara är Han. Så stor är Gud.

-- Men jag är ju inte bara ande, jag är ju också kropp och själ ! Vad ska de användas till om inte till kyrklig verksamhet?

-- Bibeln säger att din kropp är till för att lida dig genom det som är svårt i livet såsom en del av Kristi närvaro i dig (Kol.1:24) och glädjas i allt som är fridfullt och glädjefullt, också som Honom i dig. Alla dina erfarenheter med kropp och själ är redan intagna av Honom, det är han som lever dig. Du vet, innan de kristna blev upplockade i grekisk filosofi och romersk institution så var detta vad de gjorde: dagens händelser såsom Kristus i oss. Ande i ande.

-- Man är sig själv, helt enkelt?

-- Ja fast man är egentligen död och borta genom Jesu död och uppståndelse. Den nya människan är faktiskt bara Jesus själv i dig. Men visst, detta är att verkligen vara sig själv, det enda verkliga självet. Väldigt annorlunda mot vad folk i allmänhet tänker på när de säger "vara sig själv".

Flickan satt i tankar och tittade runt sig i kyrkan som var tom förutom en vaktmästare som då och då hördes vid ingången.

-- Bara så märkligt att tänka på mina vänner och ledare i kyrkan vår, att de egentligen arbetar FÖR Jesus. Det här perspektivet vänder upp och ner på den relationen, eller hur?

-- Ja. Kanske kan vi se tre steg i relationen till Gud. Först blir vi omvända och får synderna förlåtna genom Jesus på korset. Sedan uppstår han och vi får del av ett nytt liv, men fortfarande är det en relation för Frälsaren. Sedan inser vi att uppstigningen till himlen är en ny andlig dimension och vi accepterar att Han nu är i oss. Nu upphör relationen för honom och istället lever Jesus i dig och som dig. Äntligen är Gud ande och inte någon du arbetar för. Äntligen får Gud leva dig som han i hemlighet planerat hela tiden, som det sägs i Kol 1:26.

-- Märkligt och underbart. Att han tjänar oss och inte tvärtom...

-- Ja han säger det själv i Mark 10:45. Han har inte kommit för att bli tjänad utan för att tjäna. Och till den prostituerade säger han att han inte kommit för att bedöma eller döma någon utan för att ge -- alltså GE evigt liv. Det är knappast den Jesus aktivitetskyrkorna har i sinnet, det känner nog du till likaväl som jag eller bättre.

-- Vilken kyrka tillhör du själv? frågade hon nyfiket.

-- Den romersk-katolska.

Hon såg chockad och road ut. Jag nickade och sa:

-- Det är den värsta aktivitetskyrkan av dem alla. Så jag vet vad jag talar om. Men allt jag vet om Kristus har jag lärt mig av folk i kyrkan, så det är som det alltid är, blandade grönsaker.

-- Men jag märker på vissa ledare att de gillar den kyrkan och den nuvarande påven Franciskus.

-- Men som vi sagt nyss: Jesus är ande. Och vi är bara ande just för att den verkliga kyrkan ska vara Jesus själv i oss.

Hon ställde sig upp och gjorde sig i ordning för att gå.

-- Måste gå och förbereda en bibelgrupp inför kvällen. Vi ses.

Nästa gång vi sågs satt vi på ett kafé.

-- Det är det här med bönen. Vi har intensiva bönekvällar och försöker komma i andens hänryckning. Det går till en viss nivå. Men jag lyckas aldrig ta emot anden så som jag vill. Min bön fungerar inte helt enkelt. Min pastor håller med mig och rekommenderar mer intensiv bibelläsning och bön med gruppen. Om Jesus lever i mig som du säger, borde inte bönen fungera bättre då?

-- Vänta lite nu. Glöm en stund allt du vet om bön ! Tänk dig att du sitter här på kaféet med en rik vän som just skänkt dig en miljon. Och istället för att tacka och njuta av gåvan börjar du upprepa: Snälla du ge mig denna miljon ! Ge mig denna miljon, jag ber dig ! Jag vill så gärna att du ger mig denna miljon nu på en gång ! Låt mig komma i hänryckning inför att du ger mig denna miljon ! Du märker det självupptagna i detta? Det absurda? Det rentav oförskämda? Så måste ju Jesus uppleva tjat-bönerna, eller hur? Han har redan befriat dig från själva synden, med sitt blod, med sin död på korset. Han har redan sänt Helig Ande och han har redan uppstigit för att kunna andligen vara i ditt liv, vara dig just såsom du är. Finns det en enda anledningen till att du ska tjata och kalla ditt tjat bön?

-- Men vad är då bön?

-- Det är endast att du vill hans närvaro. Tyst, rent, ärligt, stillsamt. Låt honom älska dig i lugn och ro. Din vilja är perfekt, en ren gåva från Gud. Med den vill du hans rena vilja som dig själv, i form av hans kärlek till dig. Du kan vila i denna kärlek när du vill. För just detta "du vill" är den enkla ljusa och levande lågan av bön. Och den kan pågå ständigt, bland folk, när du är ensam, bland dina vänner, hemma i din familj, överallt. Det är som en ljuvlig Guds tystnad. Det är den äkta resignationen, att du åter signerar det kontrakt han givit dig i sin gudomliga kärlek till just dig som du är.

-- Bön är inte att försöka göra något menar du?

-- Precis, alla aktiviteter stör endast. Bön är att endast han vill. Hans kärlek är hans vilja. Låt den ske. Det är bön. Du kan inte ens be egentligen, endast låta hans bön ske i dig. Allt du ser är Guds verkoch i dig är han subjekt. Och så lever du ditt liv älskad av honom, kärlekens subjekt. Du behöver inte ständigt upprepa orden "Ske din vilja..." utan istället låta hans vilja ske såsom ditt liv.

-- Det låter så märkligt...

Nu blev vi avbrutna av vänner till henne som kom in på kaféet. Vi pratade alla i munnen på varann ett tag innan jag sa hej då och gick hem.

Nästa gång vi sågs regnade det och vi tog skydd i kyrkan som var tom såsom nästan alltid.

-- Usch idag känner jag mig tom och utan tro, har kanske jobbat för mycket i veckan...och demensboendet jag jobbar på har en verkligen jobbig stämning just nu. Det är svårt att hitta någon mening med livet där.

-- Du vet, normal mänsklighet är redan bebodd av Gud, även demensen och sjukdomen och ålderdomen med alla sina smärtor. Han deltar i detta att du känner dig tom och utan tro och med förtvivlan över människor omkring dig. En människa som inte är inbäddad i Gud är subhuman. Sådana spelar vi på teater och film, men jag betvivlar att de verkligen finns.

-- Min pastor har definitivt aldrig sagt att vi redan är bebodda av Gud. Kan du ge bibliskt bevis på det?

-- Ja det kan jag. Jag kan ge dig bevis från den enda fullkomliga människan som någonsin bott på jorden, Jesus. Han var en riktig människa. Det är därför jag älskar att kalla honom Jesus, även om han är Herren och Frälsaren och Konungen och sådana saker. Han var Guds Son, men om han kallade sig Guds Son fem gånger, kallade han sig människosonen femtiofem gånger. Det betyder att han var en representativ människa - en av oss.

-- Men betyder det att han bebor oss, lever som oss och i oss.

-- Ja. Den enklaste, mest storslagna sanningen som någonsin lärts ut. Det enda du behöver veta. Lägg märke till vad Jesus sa varje gång Han utmanades. De religiösa ifrågasatte hans auktoritet. Med vilken auktoritet kan han säga och göra saker? Kunskap i teologi? Släktlinje? Tradition? Varje gång svarade han: "Sonen kan inte göra någonting av sig själv."

-- Ja?

-- Med andra ord var han medveten om sitt "ingenting i sig själv"!

-- Ingenting i sig själv...förbryllande.

-- Hans uttalanden om Fadern förbryllade ofta även lärjungarna. Även många teologer är helt förbryllade och förbigår gärna detta märkliga faktum.

-- Hur menar Jesus?

-- Han säger "Jag gör vad jag ser Fadern göra", "Som jag hör, dömer jag", "Min lära är inte min, utan kommer av Den som sände mig." De undrade om han hade några underliga sätt att kommunicera med sin "fader i himlen".

-- Alltså: han är ingenting i sig själv men är ett redskap för Fadern?

-- Mer än så: han är i union med fadern, det är en förening, så att Fadern bebor honom. Han avslöjade den sanna innebörden i Bibelns viktigaste konversation: det sista samtalet på skärtorsdagskvällen innan han gick ut till Gethsemane.

-- Instiftandet av nattvarden?

-- Nej inte alls. Den är en senare uppfinning. Han talade om att han skulle till Fadern, men att Anden inte ännu hade kommit. Därför kunde en normal människa bara förstå yttre relationer - en person här, en annan där, varje person skiljer sig från den andra. Ingen sammanblandning, inte ens med Guds son som människa.

-- De kunde inte förstå?

-- Nej precis. Så när han pratade om Fadern, tyckte lärjungarna att han måste vara lite grann upp i det blå! Och Fillippus kände sig kanske desperat inför att Jesus skulle bege sig till någon de inte kände till, så han bad om hjälp: "Herre, visa oss Fadern, det kommer att räcka för oss !" Med andra ord: "Öppna himlen, och låt oss ta en titt på den som du säger att du ska gå till!"

-- Det är så svårt att förstå hur de tänkte för så länge sedan...

-- Ja men samma sak gäller idag. Många förstår inte att Jesus lever i oss och som oss. Det finns inte på kartan för dem. Och allt hänger på denna förståelse, denna tro och visshet, detta "jag vet!"

-- Jag tror jag minns svaret som Jesus gav till Fillippus: "Har jag varit så länge med dig, och du har inte känt mig, Filippus? Den som har sett mig har sett Fadern. Hur kan du då säga: "Visa oss Fadern? "

-- Alldeles riktigt ! Och hur ska vi förstå detta?

-- Vår präst talar ibland om att vi måste tänka på treenigheten för att förstå. Tre olika personer i ett enda väsen...Fader, Son och Ande, tre synonymer och man kan kalla honom Fader eller Jesus.

-- Men det menade inte Jesus, för i nästa vers säger detta: "Tror du inte att jag är i Fadern och Fadern i mig? De ord jag talar till dig, handlar inte om mig själv, men Fadern som bor i Mig, Han gör sina verk genom mig." När Jesus sade att han gjorde vad han såg Fadern göra var det inte att han hade någon telepatisk eller mystisk insikt, eller någon teleskopisk syn in i himlen. Fadern levande i honom tog honom till olika situationer och ställde honom inför olika behov. Så kunde han veta att detta var ett Faderns handlande . När han såg att Fadern rörde sig till handling, tog han till handling. Trons handlingar.

-- Alltså vart han gick, vilka människor han mötte, hans helande av sjuka?

-- Jo. Detsamma är också sant för de ord han talade. Han uttryckte de tankar och ord som Fadern tänkte och talade i Honom. Så du ser den mänskliga formen "ingenting" och de gudomliga fakta som sker i verkligheten? Men det betyder inte att vi inte gör någonting.

-- Nej Jesus var inte passiv, det har jag förstått.

-- Ingen var mer aktiv än Jesus Kristus ! Men aktiviteten var sekundär relativt mottagligheten. En enastående egenskap i Jesu liv var hans

avslappnade attityd. Han sa alltid: "Jag har vad Fadern ger mig."
Detsamma lär han oss. När Gud är aktiv som oss kan vi vara i frid, helt avslappnade. Men ändå -- vilka ord han talade och vilka gärningar han gjorde !

Du ser att den avslappnade attityden är en normal mänsklig inställning - för att ett fartyg inte har något annat än kapaciteten att innehålla. Så slappna av!

71.

Posted on [August 2, 2017](#)

Reply

När jag var barn fanns en man i grannskapet som var mycket fridfull och om honom sa man "Han tror att han är Jesus". Föga förstod jag att detta var det lyckigaste sättet att leva: att vara Jesus, eller låta Jesus vara mig. Det sker enklast med bön, kontinuerlig bön.

Det finns inget problem med denna insikt, eftersom den vanliga invändningen "man kan inte låtsas vara Jesus" faller på att det är Jesus som lever, inte jag. Vi lämnar över till den Kristus som inget hellre vill än leva oss. Detta är förstås inte kristen religion utan Kristus som vårt liv. En del kristna lever detta liv, många inte alls.

Den ryske pilgrimen kommer nära detta enkla liv där du låter Kristus vara närvarande utan att du tänker mer än hans namn i den korta Jesus-bönen. Det är inte lätt att säga om detta är vad andligt intresserade menar idag när de talar om "mantra". Det är ju nämligen personen Jesus som lever oss, inte ett ord — utan Livets Ord som Han är i sin egen natur. Läser man den ryska berättelsen i sin helhet får man intrycket att Kristus verkligen lever bedjaren när han promenerar, sitter still, äter, är bland folk, umgås, vilar om natten.

Som skolpojke läste jag "Här har du ditt liv!" På uppmaning av min lärare. Jag så inte en lycklig huvudfigur och inte någon insikt om att

det var hans liv som skildrades. Men när Kristus fick börja leva mitt liv går det verkligen att säga till sig själv: HÄR har du ditt liv! Vi får det lyckligaste liv som är möjligt för oss.

Advertisements

[Report this ad](#)

[Report this ad](#)

Posted in [Uncategorized](#) | [Leave a reply](#)

70.

Posted on [July 7, 2016](#)

Reply

När jag som ung gymnasist gick in i Skultorps kyrka en söndag förmiddag för att ta skydd mot regnet som öste ner, fick jag en stark upplevelse av att Gud var ett enda med mig. Gudstjänst pågick och prästen började predika efter en stund. Jag kände hela tiden att allt handlade om min enhet med Gud, att allt jag var och gjorde skedde i Gud. Det fanns ingen separation. Jag gick ut ur kyrkan innan gudstjänsten var över för att i lugn och ro begrunda min upplevelse. Det kändes mycket märkligt.

Jag såg att jag var i förening med Honom hela tiden. Men detta stämde inte med mitt liv i övrigt som gick ut på att skapa upplevelser med vilja och den talang jag hade — inom musik, inom filosofi, inom religion. Jag försökte under många år efter detta få fram något jag redan haft, men inte ville erkänna. Universitetsstudier och egna studier följde. Jag började med zenmeditation och gjorde yoga, läste mystikerna och praktiserade en rad bönemetoder. Jag såg att detta egentligen höll mig ur detta enhets-medvetande, att det var mitt eget viljande och resonerande. År efter år gjorde jag detta trots att det skilde mig från Gud. Debatterna i mitt huvud, de poetiska och sentimentala känslorna som skulle uttryckas, låtarna som skulle skrivas och sjungas och mina egna religiösa och filosofiska problematiseringar av alla livsfrågor: “ja men”, och “tänk om” och “detta betyder alltså” etc. I katolska kyrkan fann jag en arena för mina sökande projekt och en stadig ram för hanteringen av relationen till

Gud. Men jag undvek enheten med Honom. Först när mina barn var i tonåren började Gud lära mig att stänga det där utanför, slappna av lite, så jag kunde höra sanningen.

Sedan slutligen, efter mycket praxis och efter mycket resignerande a la Juan Falconi för att komma in i Guds och min vila, överbryggades klyftan. Jag behövde ingenting göra. Guds vilja sker i vilket fall alltid. Gud kan inte förneka sig. Psalm 46:10. "Var stilla och vet att jag är Gud."

Jag visste att Han är i mig och att Han är mig. Så är det i Guds matematik.

Jesus uttryckte det på bästa sättet: "Jag och Fadern är EN". Men ordet som ska betonas här är "EN". Om du fortfarande ber Gud att göra något för dig, har du fortfarande "jag och Han". Om du fortfarande behöver be särskilda böner och anstränga dig, har du fortfarande "jag gör och Han lyssnar". När du ser ditt sanna jag i Kristus, kommer du att se det finns inget att be om. För allt är bra med dig. Allt du behöver ha, och allt du kommer att behöva får du. Gud kan inte förneka sig själv.

ADVERTISEMENT

Posted in [Uncategorized](#) | [Leave a reply](#)

69.

Posted on [July 7, 2016](#)

[Reply](#)

I en artikel av Michael Daniel finner vi en synpunkt som behövs för livet i Kristus. Han skriver:

“Du ska aldrig nöja sig med något som inte är Guds bästa för dig” sa en bekant, psykolog till vardags.

Är inte allt Guds bästa för oss? All erfarenhet? Även när vi störtar ner i djupet av förtvivlan och när smärtan är så stor att vi tror att Gud dödar oss eller har helt övergett oss — är inte dessa omständigheter Guds rengöring av oss? Så att Han kan bränna ut allt som är av det envisa köttet? Så att vi kan finna Honom i oss.

Jag försöker inte argumentera. Inte alls. Jag har bara sett alltför många exempel på hur utblottade och självfördömande människor blir när ivriga pastorer, predikanter och psykologer berättar för dem att Gud vill att de ska vara glada och friska och rika och inte ha något bekymmer i världen.

Dessa dyrbara Guds barn gör ofta allt som de s.k. “andligt medvetna” rekommenderar dem att göra. Men fortfarande deras liv är ett litet helvete. Hälsan under all kritik, de är utan arbete, utan pengar, deras make eller maka är otrogen med andra osv. De gör sitt bästa för att gå den andliga linje som deras coach eller prästen pratar om. Men de är fortfarande i daglig och nattlig vånda. Det går år sömnpiller.

Slutresultatet är ett berg av skuld och fördömelse. Måttet är rågat och de är helt fast i den bedrägliga insikten att Gud inte gillar dem särskilt mycket. Det tycks helt uppenbart. De har gjort sitt allra bästa och allt är fortfarande lika illa, ja värre än tidigare. Deras bästa version av sig själva är inte tillräckligt bra inför Gud. På ett sätt har de också rätt. Hur kan sköra, svaga, begränsade människor någonsin göra något för att imponera Gud? Eller på församlingen?

Frank Friedmann i Baton Rouge brukar säga att Jesus ger oss fem välsignelser: frid, glädje, vila, liv i överflöd och frihet i Hans sanning. Det tråkiga är att i stället för denna frid och glädje som kommer från Kristus, friheten i att veta att “Förutan Mig kan du ingenting göra”, får vi hopplöshet som resultat av alla andliga ansträngningar, alla psykologiska knep. Erfarenheten säger dem att Gud har gett upp. De kan lika gärna ge upp också. Detta tänkesätt är ett resultat av

pastorernas och psykologernas söta grädde och sockerbelagda predikningar. De kognitiva psykologiska lösningarna är helt enkelt meningslösa fantasier i människans jordiska och mentala "positiva tänkande".

Det som händer med människor som verkligen söker Gud är att de befinner sig i ett nästan konstant tillstånd av förtvivlan. Det är inte depression. Det går mycket djupare än så och de som upplever det kan inte sätta fingret på varför det händer eller förklara det och när de försöker, de flesta människor tror att de är galna. Detta är vad Johannes av Korset kallar "själens dunkla natt" och denna natt är verklig och skrämmande. Det är Guds stora sanering inom hans utvalda barn. Ur denna sanering kommer enhet och vila.

Många talar om Guds eld som om det är en födelsedagsfest i parken eller som om det är regelbundna besök på Hillsong. Men i verkligheten bränner Guds eld bokstavligen skiten ur dig och är i regel den mest otroligt smärtsamma upplevelse någon kan föreställa sig.

Det är en farlig och bedräglig verksamhet att i kyrkan måla en ljus och enkel bild av resan i Kristus. Kristusfokus är inte myspys i söndagsgudstjänsten och i bönegruppen. Det är inte ett psykologiskt utvecklingsprojekt. Två av de största exemplen på Guds väg är Job och Jesus själv. Varför skulle en perfekt människa, Guds Son, inte förskonas från lidande samtidigt som ska vi bör räkna med att slippa? Jesus säger att fokus på Honom är enkelt, hans börda är lätt, men han säger att det aldrig är utan lidande.

Att låta Kristus leva oss och att verkligen känna Honom, är just samma smala väg. Vad är Guds bästa för oss? Är det inte vad som sker i varje ögonblick?

Posted in [Uncategorized](#) | [Leave a reply](#)

68.

Posted on [February 20, 2016](#)

Reply

En god vän som lever i Kristus erkände att han inte läser böcker

längre. Det beror på att han glömmer Kristus under läsningen och identifierar sig "eljest" som han uttrycker det.

Detta belyser något intressant. Vi glömmer Herren så snart vi är helt "inne i" något vi gör. Men jag ser inte detta som ett problem förrän vi glömmer att återknyta till Kristus i mig och som mig. Livet i en mänsklig kropp i tid och rum får oss ofta att glömma Kristus, även om vi lärt känna Honom.

En gång gick jag till bikt med just synden att glömma att Kristus lever mig, men prästen viftade bort det hela. Gud finns överallt och ständigt menade han. Jag log stort när jag såg hur han inte alls förstod problematiken. För honom blev det genast teologi.

Då är min vän som inte läser längre mer insatt i Kristuslivet och jag respekterar hans icke-läsande. Men själv frågar jag mig alltid vid läsning: vem läser? Genom att då och då fråga detta visar Kristus sig genast som Läsaren. Om Han är Livet så är han också Göraren av det som sker i livet. När folk förr sa: "Om Gud så vill så ses vi i morgon!"

vill jag gärna tänka mig att meningen var: "Eftersom Gud är Göraren som gör allt jag gör, så ses vi om Han vill i morgon!"

Eller med ett annat uttryckssätt: även om vi känner av vår stress och svaghet i vår egen mänskliga form av liv, vet vi fortfarande att Kristus är i oss och att en kung är mitt ibland oss. För kungen har kommit, han som har all makt, och han har kommit för att ta tömmarna — i vart och ett av våra liv !

Posted in [Uncategorized](#) | Tagged [Bikt](#), [Glömma Kristus](#), [Kristus](#), [Kristus kungen](#), [Kristuslivet](#), [Läsa böcker](#), [Om Gud vill](#) | [Leave a reply](#)

67.

Posted on [February 20, 2016](#)

Reply

Att låta sig bebos av Yeshua är en underbar gåva från Givaren av närhet och tillvaro. Som Gertrud av Helfta säger: "Om redan här en sådan tröst ges av Honom, hur skall det inte vara när Han för gott har

tagit oss till Sig?”

Men jag hör ibland en sorts antropologiska resonemang som säger att detta inte är möjligt. “Anden vill men kroppen följer inte med.” “Om jag hade tron, skulle jag kunna...men...” och andra uppdelningar. Det är lite som ett höghus med lägenheter. I en bor viljan, i en annan anden, i en tredje kroppen, i en fjärde en hög starka begär.

Detta är en metaforisk “spatialitet” som Douglas Campbell säger. Det fungerar inte så i verkliga livet. Kristus tar hela huset i anspråk och flyttar in. Det känns konstigt först? Är det inte för smutsigt här? Kan Du trivas bland dessa laster?

Ändå sker det och visst blygs själen i början. Det är på något sätt inte rätt att Värden kommer och bor i en. Men detta är ljuvligheten i att “vara i Kristus” som Paulus ofta talar om. Och de spatiala metaforerna blir nu En enda rymd för oss alla, i vilken vi handlar och har vår tillvaro i Hans varande.

Posted in [Uncategorized](#) | Tagged [Kristus](#), [leva i Kristus](#), [leva i tro](#), [metaforer](#), [spatiala metaforer](#) | [Leave a reply](#)

66.

Posted on [October 7, 2015](#)

Reply

Johannes av Korset vill helst slippa att säga något om hur Gud andas i honom. Den strof i sin dikt Levande kärlekslåga han inte vill kommentera är denna:

Och när du andas ljuvt i mig
en andning full av välsignelse och härlighet
du väcker i mig kärlek på utsökt sätt

i original

y en tu aspirar sabroso,
de bien y gloria lleno

¿cuán delicadamente me enamoras!

Glädjen är stor när det sker inom oss, men att tala om det, beskriva det — vi är helt ur stånd att göra det. Och Johannes säger: "...om jag ändå skulle försöka skulle det ge intrck av att vara en verklig beskrivning."

En verklig beskrivning går alltså inte att ge. Men vi kan uppmuntra varandra till denna kännedom i oss själva av det gudomliga och börja andas i Kristus, ja låta Honom andas genom oss.

Posted in [Uncategorized](#) | Tagged [Fokus på Kristus](#), [Johannes av Korset](#), [Kristen glädje](#), [Kristus](#), [leva i Kristus](#) | [Leave a reply](#)

65.

Posted on [September 17, 2015](#)

Reply

Många känner på morgonen: jag är inte god nog. Jag är faktiskt inte värd Guds kärlek eller någon annans heller för den delen. Jag måste få till något bättre än det här och nu idag. Det ska kännas bättre än så här. Nu ska jag tänka positivt: vad behöver jag göra för att livet ska bli bättre idag? Känner ni igen det?

Så annorlunda då livet med Kristus, han som är kärlek. Inte en lära om kärlek utan själva kärleken.

När vi vet att Han är med oss såsom kärlek, har vi con-fide i vårt liv, alltså att Han talar med oss på vänners basis, blir det en helt annan sak med livet, med livskänslan. Vi behöver inte arrangera något för att det ska duga. Det är en fantastisk känsla. Tänk: inte behöva ändra något för att Han ska älska oss !! Wow. Han tar mig som jag är, Han är min vän direkt i mina omständigheter. Han följer med mig från det jag vaknar tills jag somnar, handling efter handling, fas efter fas, omständighet efter omständighet. Jag kan låta Honom fixa allt det goda, för Han vill.

Det betyder att vi inte behöver skärpa oss, koncentrera oss på goda handlingar, goda val, gå upp tidigt för träning av något, sätta upp en

lång morgonliturgi eller utföra en rad andliga övningar vid olika tidpunkter — om vi inte vill förstås och njuter av Kristi glädje när vi gör det ! Men det handlar inte om att göra oss värdiga — Han har älskat oss redan, vi är hans älskade barn, vi är Guds barn genom Hans val av oss. Det är underbart.

Vi kommer alltså bort från iden om att vi ska vara missnöjda med oss själva och sedan tvinga oss till handlingar som ska göra oss lite mer acceptabla i Hans ögon. Inte så. Vi behöver inte som pastor Cho i Korean, be en gammaltestamentlig bön i tre timmar för att ta emot Helig Ande. Kristus vill vara med oss redan som vi är, ge oss Anden redan som vi vaknar, hur vi än då känner oss.

Då blir den enda bön han gav oss väldigt naturlig och saklig: Fader — du är vår ! Javisst. Vår Fader. Som är i himlen — och här hos mig nu. Heligt och gott är förvisso Ditt Namn, vare sig jag upprepar det eller säger det bara ibland. Din vilja sker, javisst gör den, det är att Du älskar mig nu, som jag är, och Du är min bästa Vän hela dagen. Du förlåter redan alla felsteg som kanske sker fast jag inte vill det, du ser till att jag förlåter andra hela tiden. Du ger mig det jag behöver idag, utan ansträngning. Du är min vän och leder mig inte i frestelser — det gör jag själv så bra tyvärr — och Du befriar mig sannerligen dagligen från allt ont, särskilt det onda jag lägger till genom att ställa en rad villkor för mig själv att njuta av Din samvaro.

Kristusfokus blir därmed något Han gör. Och hela skapelsen är tänkt av Honom som det han fokuserar på med kärlek och oändlig medkänsla. Allt han låter ske tas upp i Hans medvetande om Sig själv, vilket är hans födsel i Sonen och i oss. Frågan är bara om vi tar emot detta fokus och låter Sonen födas. Det är inte ett själviskt fokus — vi vet hur det går med det, ständigt flackande blick och sökande i alla vinklar och vrår efter något nytt i världen att göra eller tänka. Nej fokus ligger hela tiden, som Första Johannesbrevet påpekar, på oss genom att Gud är ljus och fokuserar in oss. Det lyser på oss om vi bara vill ta emot det. Ja Gud tycks inte ha tid för vare sig Guds rike eller Guds makt, han bryr sig bara om vad som händer i oss, vare och en av oss. Han har glömt allt för vad Han kan göra i mig idag !

Detta blir bönen till Vännen, inte till en dömande avlägsen Gud, som

kräver ansträngande arrangemang från min sida.

*

Jesuiterna på 1600-talet trixade en hel del med minimum av godhet i våra dagliga handlingar. Sådant trixande håller många präster och kristna på med än idag. Pascal kritiserar dessa beteenden hårt och ber oss vara mer uppriktiga: vi behöver Guds nåd precis hela tiden, vi kan aldrig "minnas" vad som är Gud eller helighet i våra liv. Vi behöver nytt liv hela tiden från Livgivaren.

Samtidigt är det ärligt att medge: jag älskar inte just någon, jag klarar helt enkelt inte av det. Det är för stort att älska alla människor. De flesta jag möter gillar jag inte. Det är sanningen. När man sitter ensam i en stuga i skogen i allsköns frid är det lätt att inbilla sig att man älskar alla eller kan älska alla.

Men så fort vi är i stan och handlar märker vi att vi inte alls gillar folk. Vissa dagar är det riktigt illa. De flesta veckor otrevliga, ser obehagliga ut och betar sig om inte osmakligt så i alla fall rätt trivialt. En och annan kvinna kan min lust falla på men det är inte kärlek, det är lusta. Så i ärlighetens namn: jag behöver Jesus Kristus för han älskar alla i mitt ställe. Hans kärlek substituerar min kärlek, hans offer substituerar mitt offer. Han räddar mig. Livet blir gott när Han lever mig.

Vi kan visserligen vara goda i yttre handlingar. Om man har en läggning av servilitet, som jag har, är det lätt att bära saker åt andra, laga mat och diska åt andra, erbjuda husrum åt andra, vara nyttig åt andra. Kanske många tror att detta är kärlek till nästan. Det är det inte, endast en servil läggning. De som har svårt att tjäna andra tror att det är av kärlek kanske. Fel. Det är både lätt och praktiskt att hjälpa andra och vara munter när man gör det. Vi har då fått gåvan av Gud att vara andra till hjälp. Men kärlek till alla kan endast den store Älskaren ge och tack för det Herre !

När Kristus lever oss får vi ständigt säga till Honom: Tack Herre att du så besynnerligt har valt att leva i mig och älska mig, liksom Du älskar alla andra. Det gör mitt liv lättare och ibland helt ljuvligt att leva. Jag

förstår mycket väl att jag borde vara mer kärleksfull. Men jag kan inte och du gör det istället för mig, kanske så att andra märker det men inte jag själv. Skyll dig själv att du valt mig till din vän i tron och i nåden, men Du gör allt i gudomlig vishet som jag inte förstår. Lovad vare Du och förnya Du min ande varje timme ! Av sig själv sjunker den till marken som en döende fågel.

*

Kristus är allting orsak och Han återför allt som stammar ifrån denna orsak till sig själv, inte genom någon egen rörelse utan enbart i kraft av sin skönhet. Liksom luften tycks vara förvandlad till ljus och järnet smält till eld och syns vara helt och hållet ljus eller eld, under det att deras substanser likväl förblir intakta, så måste den som har Kristus i fokus inse att efter denna världens slut hela naturen, både den materiella och icke-materiella, ska synas bli ingenting annat än Kristus. Så ska också Gud som i sig själv är ofattbar, innefattas i det skapade och själva skapelsen ska genom detta förvandlas till Gud. Det är Kristusfokus.

Gud ensam kommer att framträda, ja gör det redan, i människan när vi överskrider genom ny identifikation våra gränser. Inte så att denna natur ska förstöras utan så att enbart Kristus framträder i den. Det är detta som är att gå utöver naturen och låta naturen försvinna, liksom luften, när den fylls av solens ljus, inte själv syns eftersom ljuset ensamt härskar och är det verkliga.

Kristusfokus är att vara klar i detta att vi blir det vi inte förstår, därför att begripandet av tingen är i sanning detsamma som tingen själva. Det är det Jesus menar när han säger att tron gör oss friska.

64.

Posted on [August 19, 2015](#)

Gör om och gör rätt ! Ett uttalande min yngste son ofta

gör. Jag håller med. Livet är i hög grad att göra om och göra rätt. När Adam och Eva separerar sig i sina begär från Gud gör de fel. Men detta fel lär oss att göra rätt. Så det onda blir den tumregel vi alltid kan använda. Vi gör rätt när vi låter Gud vara med.

På samma sätt ser vi hur kärlek i Gud är att göra om och göra rätt. Inte för oss själva utan för andra. Det går bara om vi älskar oss själva. Det gör vi inte om vi gör fel. Men när Jesus älskar oss, och vi ser det och tror det, då kan vi älska oss själva och då — kan vi älska alla andra. Att älska andra är vad Gud är. Gud har inte kärlek, Gud är denna kärlek.

Vi kan, som Norman Grubbs säger, se oss som plåtburkar. Vi är ingenting i oss själva men allt i Jesus. Det är helt ok att vara en plåtburk om bara innehållet är Jesus så som Han lever i mig nu och här och i alla omständigheter.

Samtidigt är det förstås så att alla egna innehåll i plåtburken är helt onödiga, de blir bara till hinder. Alla religiösa innehåll är t ex skadliga när det inte är ren Kristus som lever oss. De flesta vi möter har egna innehåll av alla slag, sådant de tycker är kulturellt och socialt viktigt och gångbart och en del som inte är så gångbart och därför lite hemligt. Men allt detta är fåfängliga saker. När Kristus får leva oss försvinner det som oväsentligt nonsens.

Våra personer, det som vi verkligen är, utgör denna plåtburk och när Jesus får vara den aktiva partnern i detta vårt liv, blir våra personer perfekta mitt i all svaghet och

synd. Faller vi så säger vi till Jesus: Nu föll jag och du hann inte hålla uppe mig ! Nästa gång går det bättre får vi hoppas. Jag var nog lite för kvick för dig där.

Istället för att bry sig om våra fall ner i synd kan vi bry oss om Jesus som plåtburkens innehåll vid alla tidpunkter. Vi ska få ett överflöd av liv säger Jesus i Joh. 10:10 och det märker vi först när vi slutar bry oss om våra egna svagheter och ser till Hans styrka, frid och tålamod med allt som händer.

Posted in [Uncategorized](#) | [Leave a reply](#)

63.

Posted on [August 19, 2015](#)

Reply

Kristendomen har ett ABC där A är att vi älskar Jesus Kristus, vill vara Guds tjänare och försöker leva ett kristet liv. B är att Han själv flyttar in i oss och lever våra omständigheter. Då finns det inget religiöst själv kvar. C är den parousia, den härlighet som slutligen väntar oss när vi övergett hyrbilen kroppen. Men alla tre är till sist ett och samma Guds liv.

Att leva som Kristus är ojämförligt gott skrev jag i ett annat inlägg. Redan i livsstadiet A vet vi detta men vi har Gud på avstånd, ett kärleksfullt avstånd ibland, ett undrande avstånd ibland. I stadiet B är detta tvivel borta, Kristus är oss i alla omständigheter, även i de vi förr avskydde och tog avstånd från. Nu är han oss i varje del och det äär ojämförligt.

Stadiet B är lite tricksigt eftersom jag för mitt liv inte kan begripa att Jesus vill välja den här typen att leva som. "Ditt val !" sa jag och menade att det inte var ett särskilt bra val. Personen bredvid mig i bussen eller på tåget eller på gatan är ett bättre val. Stadigare, godare personer säkerligen. Varför välja mig till tron och till det eviga livet här

och nu? Hur är det med omdömet Gud?

Det är det jag menar med "tricksigt" eftersom vi inte riktigt kan acceptera att Han flyttar in i oss och tar det här livet på sig. Och vi kommer att ha stunder då vi flyr undan detta och vill ha tillbaka separationen från Gud, vi vill tillbaka till Egyptens grytor, så att säga. Det förefaller så otroligt att denna person, denna kropp och dessa omständigheter kan väljas ut av Herren Jesus att leva med. Immanuel i all ära — men jag med min dåliga karaktär?

Men det är så Han gör. Han tar de som han finner för gott och placerar sig där. Han tar förmodligen alla men många märker det aldrig. Och då är det svårt att njuta av Honom, känna den där obegripligt varma och översinnligt goda närvaron. De här föraningarna om Parousian. Leva med Herren är en märklig glädje. Inte alls självklar.

De flesta av oss vill ju inte att Gud ska delta i alla de småsinniga och egenupptagna tankar och begär som vi dagligen har. Men det är Hans kärlek — han vill se allt i oss. Vi kan ingenting dölja och Han vill vara med hela vägen, både i våra ynkliga klaganden och i våra mer modiga tillstånd. Hans närvaro vill inte döma, endast älska och vara med, verkligen VARA. När vi ingenting vill dölja kan Han vara med oss hela tiden.

Å andra sidan kan vi lätt falla in i en trend där det gudomliga är rent och gott och högt och inte alls kan ha att göra med vårt tomma och begärsfyllda liv. Men det är en fälla. Jesus lever oss i alla våra omständigheter, vare sig vi ser på dem som tillfälliga, fåfänga, småttiga och ofullkomliga på alla sätt. Han väntar inte tills vi är rena och gudomliga via insikt eller erfarenhet eller kunskap. Han delar livet med oss i smått som i stort. Ja Han är det största som finns. Men just därför är han med oss i det lilla och begränsade, just det som upptar oss i livet. Han Parousia som slutligen kommer bygger på att Han är med här i våra fultigheter och daliga obekvämligheter.

Det är så Hans förtroende ser ut. I allt som sker med oss, är Han med

oss i vått som i torrt. Det är ett sorts äktenskap, men observera: det är Han som väljer oss. Även om vi läst Bibeln och bätt böner i kyrkan, är det Han som väljer att vara oss och leva oss. Vilket val ! Jo. Det är märkligt att göra ett sådant val, jag vet.

Posted in [Uncategorized](#) | [Leave a reply](#)

62.

Posted on [August 19, 2015](#)

Reply

Vi är alltid spelare, vi människor. Vi vill sätta våra pengar på vad som verkar komma närmast en "Certifierad"-skylt eller liknar en win-win-situation. Livet i Kristus är inte ett jämnt flöde från säkerhet till visshet, ungefär som det planerade kyrkoåret. Det blir i så fall stagnation i människans personlighet, för livet vi fått i gåva är en oändlig serie av hopp, val av tro i handling. Ner till minsta och mest triviala dagliga åtgärder, från morgon till kväll är allting en serie inre val av tro i handling och frihet i handling.

Men dessa ständiga val i handling ger oss personlig erfarenhet. Alla möbler i ett välmöblerat rum kan ser trevliga ut. De är tillgängliga och ser säkra ut att sitta på eller ligga i eller ställa saker på. De är dock meningslösa för os om vi inte använder dem. Och förstå då vet vi vad de duger till, om de håller, om de ärr sköna och ändamålsenliga. Det innebär inre val och yttre handlingar och därmed erfarenhet. Så är också livet i Kristus. Utifrån ser det ut på ett visst sätt, inifrån är det helt annolunda. Som katolik vet jag också hur olika en katedral kan upplevas utifrån och inifrån.

Likadant med att äta mat. Hur ofta använder inte Bibeln maten som sinnebilden för livet i Gud? Den heliga måltiden som stelnat i ett sakrament handlar om att vara i Gud och låta Kristus vara i oss. Likadant med andningsluften. Att andas in i Kristus och ssäga Namnet på utandningen är kanske den centrala meditationen i mitt liv. Och likaså med varje mänsklig handling, ända från små detaljer till de stora besluten i livet.

När man umgås med spirituellt lagda person kan det bli lite tunt och

överkligt. Jag minns en gång jag blev inbjuden att tala inför Teosofiska Förbundet på Gripsholms slott. Luften var så att säga tunn och andlig. Jag talade mycket om direkt erfarenhet av livet i Gud, där vattenpumpar, kylskåp, mjölkseparator och hästar spelade en central roll (eftersom jag levde ett sådant liv just då). Det blev en kollision i andliga dialekter. Man ville höra om en transcendent gudomlighet som inte blandade sig i vår vardag. På avskedsdagen sa någon: Usch nu ska man tillbaks till den grå vardagen! Jag tänkte: det är där Jesus Kristus är och vill leva i dina omständigheter.

Endast en sådan personlig handlingskonkret Kristusnärvaro producerar erfarenhet. Som Baltasar säger saknas denna ibland, vilket blir ett problem för en viss föreställning om vad tro är: "...the interior truth of what is believed may not yet be manifested to the believer". (s 151 The Glory of the Lord, part I: Seing the form) Att vara "generellt" troende räcker inte, livet måste komma till en enskild verklighet.

Det är sant att högre insikter tros kan ta lite längre tid att lösa själva i oss. Vi lära sig ett yrke eller ett språk. Det är en troshandling: språket är det, vi engagerar oss i att börja lära sig det: det är tro. Men vi går igenom en lång period där vi måste vandra i tro, uthållighet av tro, att ta tag i något som verkar ständigt gäcka oss, låter som verkar gå in genom ena örat och ut genom det andra; vi ingalunda genast tas tag i av språket. Men det är dags, kanske med oss knappt inse vad som händer, när det som vi försökt ta tagit tag i oss; språket, handel, har blivit spontant en del av oss. Tro, ihållande tro, har producerat substans. Det är inte längre den allmänna faktum av denna handel, detta språk, men min handel, mitt språk.

Nu kommer vi tillbaka till den fråga vi först frågade. Gud och jag en enhet av nåd: ande förenad med Anden. Hur går detta all- eralization baserad på Skriften uppenbarelse blivit min erfarenhet? Genom denna samma metod. I stället för en tro på detta som ett faktum för mänskligheten genom Kristus, jag tar personligt action inre åtgärder. Tillgänglig? Ja. Önskvärd? Ja. Jag har kommit till den punkt där ingenting kommer att vara mer under- bar och önskvärt, och ingenting mer behövs.

60.

Posted on [June 14, 2015](#)

Reply

Hur kan en allmän sanning bli en personlig upplevelse? Kristus lever i oss. Ja det är sant. Jag tror det. Men hur blir det en personlig upplevelse? Eller ska vi inte alls ställa den frågan? Kanske vi tänker fel

Vi ska ställa den frågan menar jag. När Kristus är dig och är aktiv som dig visar det sig värt all möda och all dunkelhet som ligger i frågan. Att leva som Kristus är ojämförligt gott, det är en frihet och enkelhet som slår allt vi kan ta oss för i livet. Ingen predikan, ingen aktivitet i församlingen eller utanför den, kan ens jämföras med att Han lever oss, just här och just på detta sätt !

När detta sker är allt sökande över, och detta ger en lättnad som är fantastisk för den som har varit sökande kanske många år. När Kristi ande är vårt eget liv behöver ingenting annat sökas, vare sig i handling eller i ord och tänkande. Vi får nu vara bland dem om vilken det kan sägas: "De var alla fyllda med den Helige Ande" eller som profeten sa: "Jag är full av kraft av Herrens ande."

Svaret på frågan är att det enklaste sättet att tro är att vara. Förbliv i mig, säger Herren. Förbliva är att vara. Av allt som finns i livet blir detta personliga Kristusliv det centrala i vår erfarenhet. Även om vi i denna blogg redan har sagt detta, är det nog viktigt att repetera och alltid närmare undersöka detta liv i Honom.

NT kallar denna väg för tron. Vi kan också definiera det som frihet i handling. Gud har så ställt fram ett universum åt oss och gjort tacksamhet till vårt naturliga förhållande till det. Just att vi är omgivna av allt som finns för oss — mat, luft, moln, berg och fåglar, alla bekvämligheter i livet, någonstans att promenera, sitta, ligga, njuta. Vi har alla ett naturligt erkännande av detta sköna. Vi har en behaglig acceptans av det faktum att sådana saker är för oss — gåvor. Vi kallar detta "att tro" på saker.

Tro är alltså mental acceptans. Vi tror på tusentals saker som

realiteter, men att tro producerar inte alltid i oss en personlig erfarenhet av dem. Erfarenhet är en produkt från en djupare nivå. Det kommer från centrum av vår personlighet, hjärtat, vår mänskliga ande, vårt ego, där kunskap och vilja kombineras för att motivera handlingar.

Tro är frihet i handling. När Kristus är vårt eget liiv erfar vi denna frihet i handling. Det är erfarenhetens tro i kontrast till tro som endast mental acceptans. Men om jag ska välja något, måste jag önska det. Så förutom tillgängligheten läggerr vi nu till "önskvärt". Vi människor är utformade så att vi är en ständig ström av begär efter det som är "önskvärt". När Kristus är oss vet vi att vi nått det överlägset önskvärda. Där får vi frihet. Där får vi kärlek, för vi är gjorda av kärlek och för kärlek.

Jag vet många ateister som logiskt kan vara med på allt detta. Men de invänder: bara för att en sak är tillgänglig och önskvärd, vet vi inte om den är pålitlig? Det finns inget att säga till ateisten annat än: på den platsen finns ingen hjälp. Du måste lämna platsen. Ingenting i universum kan bevisas genom förnuft och observation att vara tillförlitligt.

Vi kan ge hästen vatten men inte tvinga den att dricka. Det kan göra det verkar det närmaste en visshet; men vi kan inte bevisa saker som säkerhet eller pålitlighet. Ingen kan bevisa att maten jag äter ger mig det jag behöver, eller att stolen jag sitter på kommer att hålla för mig, eller om huset vi köper kommer att passa oss om några år.

Vad gör vi då? När vi vet att tron är önskvärd men vi inte har någon försäkran som tillfredsställer vårt beräknande förnuft? Livet i Kristus är tillgängligt och jag begär det. Det är tillförlitligt såvitt jag kan bedöma. Det är bara så långt jag kan komma. Så nu kommer ögonblicket för aktualisering: när trons tidpunkt för frihet i handling är här inför oss. Jag och du måste hoppa in i det okända. Vi måste, som C.S. Lewis uttrycka det luta oss bakåt och låta vattnet bära oss, trots att ingenting i min kropp lovar det.

Vi måste gå bortom förnuftet. Från centrum måste göras ett medvetet val, ett språng in i mörkret. Det är precis det som sätter igång rörelse och äventyr, inbjudan till nytt liv. Vi måste samla ihop all vissheten vi har, men i slutänden måste vi flytta ut i osäkerhet. Då finner vi att En Annan tar över. Vi är säkra.

59.

Posted on [May 11, 2015](#)

Många vill ofta ställa frågan: Vad kan jag göra så att dessa enorma sanningar om att Kristus lever sitt liv i mig blir verksamma eller påtagliga? Hur kan jag göra till en tydlig erfarenhet att Han och jag är förenade?

Svaret är naturligtvis: *tro*.

Men det verkar inte fungera för en del. "Jag tror, men det verkar göra lite skillnad i mitt liv. Jo. Så kan det kännas. Men det finns fortfarande inget annat svar än *tro*."

Men det är alltid möjligt att du inte riktigt tror på Guds omöjliga ord. Gud kan ingen se. Ja Gud känner ingen utom Sonen. Om han lever i mig så känner Sonen Fadern i mig — men det är inte jag som vet något mer.

Det kostar allt att tro. Man lämnar med eget val allt som kan vara min kontroll över det jag tror på. Eller: man dör. En sorts levande död. Tro är det jag gör när jag hoppar över en oöverstiglig klyfta ut i det osynliga, ogripbara, omöjliga. Kierkegaard talade om språnget. Det fungerar bara genom att tro att det har fungerat. "Dimitti sunt debita nostra", förlåtna är alla våra synder, därför att vi tror att de är förlåtna. De båda sitter ihop. Detta förstår vi inte. Så mycket kostar tron. Men så dyrbar den just därför blir !

Eftersom Han säger så — så tror vi. Och han är bron. Allt på den mänskliga sidan av klyftan ser ut som oöverstigliga svårigheter. Mina svagheter och besvikelser är utan ände. Mina ofullkomligheter syns mer än någonsin. Och det verkar helt klart att *det inte finns någon annan sida* !

Om jag därför, utan att inse det, baserar min tro på en enda personlig reaktion (dvs självfördömandet) så är jag fortfarande på den mänskliga sidan av bergsklyftan. Det är verkligen tro på sig själv som förlåten som tar mig till den andra sidan. Quia semper dimitti sunt debita nostra — alla våra synder är alltid redan förlåtna i Kristus.

På den mänskliga sidan av viken vi människor vill ha alla våra mänskliga bevis på känslor, bevis, resultat och så vidare. På andra sidan av viken, och bron över viken, är den som är för evigt omöjlig och osynliga för det mänskliga; och tro har satsat allt på honom, ja tro sig är egentligen bara han i oss tro på sig själv – det finns inget mänskligt kvar till det.

Posted in [Uncategorized](#) | Tagged [Dimitti sunt debita nostrae](#), [Förlåtelse](#), [Kierkegaard](#), [Kristus](#), [Kristuslivet](#), [Tro](#) | [Leave a reply](#)

58.

Posted on [May 10, 2015](#)

Reply

Jag ser och hör många predikningar handla om vilka problem vi har. Det är som om livet i Adam är sååå intressant. Varför predikar man inte ur livet i Kristus istället? Blir det för tråkigt? Den unge rike mannen som blir besviken efter Jesu råd blir besviken mest på grund av att det “vanliga” inte räcker, att hans kärlek till Gud och människor inte är nog, han gör ett självfördömande utifrån sin situation. Alla våra verkliga problem är självfördömande, antingen vi ser oss själva som dåliga eller misslyckade, eller tycker att vi “borde” känna oss lyckligare än vi gör.

Om vi känner avstånd från vad vi skulle vilja vara i Kristus, eller tror att vi ser att andra är där vi vill vara men inte är — behöver vi se hur det redan är Kristus i oss som älskar andra. Vi alla älskar andra i någon grad. När vi märker detta och stannar där, vilar där, är det strax

Kristus och inte vi som är aktiva. Pröva !

Och vi måste gå på och fördöma oss själva och klaga på livet så länge vi letar efter svar i något yttre, t ex i våra handlingar emot andra. Förbättringsreligionen finns fortfarande kvar. Som predikanten Watchman Nee säger, måste vi vara stilla, sitta ner i Kristus först av allt. Inte handla, eftersom vi kommer att falla in i "naturligt" förbättringsärende igen.

Även om vi fortsätter att säga till oss själva att vi letar efter det nya livet i Kristus, är det fortfarande den gamla naturliga motivationen det handlar om. Det är så mycket enklare att låta Kristus leva oss. Det är mer enkelspårigt — bara kärlek till Gud och människa. Paulus menar att vi ska räkna oss "döda" från synden. Det betyder "död" för den gamla förbättringsandan. När vi endast lever för Gud, även om vi gör det för Kristus är vi inte en "död". Vi är fortfarande uppe och styr om.

Vi är egentligen ande och därför är det så riktigt och skönt för oss att vara döda för synden. Det är mycket mer ansträngande att inte vara det. Vi räknar oss som de vi verkligen är i Kristus, och det är helt enkelt Kristus i oss. Först då kan vi själva accepteras av oss själva. Först då blir vi motiverade och fullkomnade i honom. Då kan vi acceptera alla andra, såsom de är i nuvarande ögonblick och älska oss själva, att vara i Honom.

Men vad säger vi då om våra uppenbara fel och brister? Våra nuvarande sjukdomar och svagheter och trista beteenden? Svaret är: vi lever bara i nuet, i den Evige alldeles nu. Som Johannes skriver i sitt första brev, alldeles i slutet: "Vi lever i den Sanne". Du liksom jag känner att vi misslyckas i det ena eller andra, varje dag. Men vi gör allt detta i Hans åsyn, han som inte "minns synder och missgärningar mer".

Jag tror vi inte behöver prata så mycket om våra problem om vi stannar i Hans åsyn. Jag har hört många klaga på "övervakarguden". Men det är tvärtom. Den som älskar oss vill se oss hela tiden. Det är en helt annan situation. Min nuvarande "synd" är bara en enda: inte

tro. Det är den enda verkliga synden. Allt det andra är endast något Gud sköter om.

I Hans blod finns det stilla enkla erkännandet av oss som vi är. Denna kärlek är det blod som renar vårt samvete (eller känsla av skuld och misslyckande). Se Hebreerbrevet 9:14. Ibland tänker och vill vi att "min förening med Kristus var mer av ett faktum", eller att jag hade mer frihet eller glädje i honom. Men återigen bedömer vi oss själva genom illusoriska känslor om sig själv! I stället kan vi enkelt säga sanningen: "Jag är i perfekt och evig förening nu" — även om jag kanske känner mig mer i gyttjan än himlen!

Så vi kommer aldrig att "få igenom" någon bra förbättring av oss själva genom att hoppas och självfördöma oss, eller be om förändring. Du slösar bort din tid om du arbetar med dig själv på detta sätt. Denna smärtsamma tidsödande praxis är liksom att överföra din "tro" på vad du redan är. Grädd på moset ! Du är ande och därmed evigt ett med sig själv i Kristus Jesus, med den gudomliga Anden själv.

Så fortsatt öva kära läsare ! Och när du har tillfälligt "glömt". (2 Pet 1:9) är det bara att "minnas" igen. Halkar gör vi alltid, ner på gamla vägar, gamla energier. Vi tar oss upp, prisar detta NU och den vi är i Kristus, och Han i dig. Och lämnar allt annat till honom.

57.

Posted on [March 27, 2015](#)

Den som är i Guds kärlek är i Gud och Gud i honom. Hur lite vi vet vad vi är! Att tänka sig att den eviga Gud som skapade himmel och jord, skulle handla direkt med var och en av oss personligen — med mig, och att det skulle behaga Honom att lämna fontänen med Hans eviga

levande vatten för att fylla mig med den eviga kärlek som Fadern gav Sonen och i vilken den helige Ande upprätthåller sin gemenskap med Fadern och Sonen ! Hur många kristna vågar sig på något sådant?

Samtidigt vet vi att den kärlek som vi behöver är Gud själv som kommer in i oss. I första Johannesbrevet kap. 4 hör vi att Gud är kärlek. Det måste betyda att vi söker denna kärlek som något inom oss, något som fyller oss. Inte en droppe ren, evig, kärlek kan komma ur oss själva. Men Gud måste vilja ge kärleken till oss.

Gud har uppenbarat sin kärlek i all natur, även i många djur. Se hur det lilla lammet håller sig till sin moder och hur modern bryr sig om sitt lamm. Det är vad vi kallar kärlek. Och vi ser denna kärlek bland de mest brutala av naturfolk som inte äger någon teologi byggd på kärlek.

Men kärleken till himlen, kärleken till evigheten, som lever i evighet, den kärlek som inte är i köttet, men kommer från himlen, är Gud själv. Om jag vill ha den kärleken jag måste jag ha Gud i mig.

Vilken tanke ! Har vi nyligen hört någon präst säga sådana ord? Det förekommer, men sällan. Låt hjärtat säga det varav det är fullt: Jag vill ha den här store Gud som Carl Boberg skrev om, vill att Han kommer in i mig och tar mig i besittning, ja besätter mig ! Mitt hjärta vill att Fadern genom Kristus gör mig till ett instrument som passar för det bruk Han vill ha mig till, så att han kan fylla mig med

kärlek.

Låt hjärtat säga: "Jag längtar efter att min Gud tar mig och fyller mig med kärlek, av hänsyn till Kristus som dog på Golgata. "

Den första frågan är: "Vad behöver vi? Vad är det vi söker? " Den andra är: Vad måste vi göra? Vad kan vi göra? Och den tredje: Vad kan vi föreställa oss ska ske?

Först av allt: vilken relation har jag till Kristus? Är Han i mitt fokus? Känner jag Hans kärlek omfamna mig? Kan jag se mig som Han ser mig? Här handlar det inte om huruvida jag är präst eller kyrkobesökare eller bibelläsare. Det handlar om huruvida mitt inre tillstånd är ett där Kristus är det som fyller mig från morgon till kväll. Känner jag Kristi kärlek så att jag spontant sjunger Hans Namn från morgon till kväll?

Många måste ärligt svara: Nej jag känner inte den kärleken så som jag så gärna vill. Jag försöker men känner den inte. Detta beror på att kärleken inte har blivit fullkomlig så som Kristus gör den fullkomlig när Han får vara i oss och som oss. Så snart vi låter en distans uppstå mellan självet och Kristus, är det omöjligt för hans kärlek att bli sig själv i oss.

När kärleken är Hans i oss är den fullkomligt och vi känner det som en vila som ändå fyller sig alltmer med kärlek, detta fyllande har ingen ände. Det är en rörelse inom oss som både är obegriplig och oerhört nära och kär för oss.

Den som sett Shadowland, filmen om C.S. Lewis och Joy Davidson, kanske minns hennes berättelse om sin omvändelse. Hon satt desperat i sitt kök medan mannen förklarar att han tänkte lämna henne för en annan kvinna. Plötsligt märkte hon att någon var i rummet och hon visste att det var Kristus. Denna närvaro är det som inte bara är i rummet utan fyller vår kropp, intar vår handling, vad den än är och lever oss. Så fungerar Kristi kärlek när den anländer.

Vi måste alltså fråga oss: finns det ingen otillfredsställelse i min kärlek till Kristus? Ibland utbrister vi: "Herre Gud, jag älskar Dig !" Det finns emellertid många kristna som aldrig säger något liknande. De är ibland mycket rädda för att säga något sådant, som om det vore förhävelse eller endast privata fantasier. De fruktar snarare Gud och säger uppriktigt nog: "Jag vill förstås älska Gud ", och de klagar mycket ärligt och bittert, "O min Gud, varför har jag så lite kärlek till dig?" Det är främmande för att säga, "O du min Frälsare, vad jag älskar Dig! Du vet hur mitt hjärta njuter i Dig när du lever som mig !"

Det är viktigt att vara ärlig med sig själv, kanske bekänna ofta och åter att du inte kan tala så där till Gud. Och verkar det inte komma upp i hjärtat ganska fördömande känslor: "Mina känslor för Kristus är inte vad de borde vara !" En präst jag kände bekände en kväll efter mässan: "Jag kan inte be och jag älskar inte Gud!" En ärlighet som går långt.

Andra kan ärligen säga att de har "besök" av Herren ibland och när det är över strax säger hjärtat förtvivlat: "Åh

varför kan denna närvaro inte vara längre? Vad gör jag för fel?” Självt hade jag denna klagan i en bikt hos en dominikanerpräst, som glatt svarade: “Lär dig inse att Gud är närvarande precis hela tiden ! Han viker inte från dig. Stanna, se och lyssna !”

Jag minns när mina pojkar var små och jag satt vid skrivbordet och rättade skrivningar. De kunde komma in i rummet, stå en stund framför mig och bara le mot mig innan de försvann ut på gården för att leka vidare. Så nära vill vi ha Kristus, alltid beredd att le mot oss när vi tar en paus i våra viktiga själviska bestyr.